

[Poul Schlüter.]

ganer, som kan klare det, men så heller ikke mere.

Derfor mener jeg, at reelt er vores skitse meget tæt på en toledsordning. Det er den også i den daglige administration, for vi har tilrettelagt det således, at reelt skulle der også i administrationen kun blive tale om to led. For ideen er jo, at de ting, som skal varetages forvaltningsmæssigt af samarbejdsorganerne, ikke også samtidig skal varetages både i primærkommuner og i amtskommuner. Reelt skulle det blive en ordning, som var meget tæt på det toleddede, og hvis det overhovedet kan lade sig gøre, tror jeg, det er nyttigt. Der er jeg enig, for så vidt angår indenrigsministerens tankegang om, at det toleddede har sine fordele, men når vi er modstandere af det store amt, er det ud fra det synspunkt, at det vitterlig bliver en mastodont, fordi det jo skulle varetage samtlige almindelige amtsopgaver i hele denne folketunge egn af Danmark, som vel snart vil omfatte 40 pct. af befolkningen og 50 pct. af indkomstdannelsen her i landet.

Vi har så i øvrigt søgt at definere, hvad samarbejdsopgaverne naturligt er, og vi mener, det er en række opgaver, som kunne varetages i det, vi har kaldt et planlægningsråd; under det kunne naturligt høre den fysiske planlægning inden for området, planlægningen af de overordnede vejnet og planlægningen, men nok heller ikke mere, på sygehusområdet. Og så har vi sagt, at dette råd burde være indirekte valgt for at gøre det hele så praktisk som tænkeligt med et antal repræsentanter fra hver af de fem kommuneområder, som er berørt.

Vi har peget på, at rådet bør have et forholdsvist lille medlemstal netop for at gøre det praktisk, netop for at gøre det uden omsvøb. Vi har foreslået 15 medlemmer, men jeg kan da godt se, at det er et tal, som lader sig diskutere. Det er et rent skønnet tal. Nogle ville mene, at 21 var bedre, andre måske, at man skulle gå til 25 eller 27. Det vil vi stille os aldeles åbent over for i den fortsatte udvalgsbehandling. Jeg kan da godt se, at hvis man går helt ned til 15, som vi altså ideelt mener er det rigtige, er der en fare for, at de mindre partier i hovedstadsregionen måske ikke bliver repræsenteret. Det kan alt sammen drøftes nærmere.

Så har vi sagt, at der er en række tekniske områder, som er fælles, og vi tager den konklusion af det at sige: ja men siden det er teknik, er det så ikke praktisk at give disse områder så vidt muligt en forretningsmæssig drift? Der har vi peget på interessentskabsformen som noget, der nok er egnet. Vi kender jo interessentskabsformen inden for kommunale områder i forvejen. Vi har en lang række kommunale værker, der i princippet er tilrettelagt som interessentskaber, og det er vort indtryk, at her fungerer tingene så forretningspræget, som det er muligt, når der er tale om kommunale opgaver. Vi har ment, at to store interessentskaber var hensigtsmæssigt, ét, hvor man lægger alt, som har med den kollektive trafik at gøre, for at sikre, at det bliver tilrettelagt efter fælles linjer, og også med henblik på, at dette interessentskab efterhånden kunne overtage eksisterende trafik anlæg, sporveje, busser og formentlig også s- og t-baner i hovedstadsregionen.

Lad mig sige i den forbindelse, at vi har ikke så megen sympati for, at man skulle starte en slags hovedstadens trafikselskab, hvor staten skulle være det dominerende led. Vi mener, at i princippet må det være bedre, at det er de deltagende kommuner, som har hovedansvaret i dette interessentskab for kollektiv trafik.

De andre områder, som naturligt melder sig for et samarbejde, er hovedkloakering, rensningsanlæg og vandindvinding. Også her kunne man tænke sig et særligt interessentskab, som klarede alle disse dele, men naturligvis under ansvar over for det overordnede samarbejdsorgan, som jo efter vores tanker skulle være planlægningsrådet.

Flere bemærkninger skal jeg ikke gøre på min gruppes vegne under denne førstebehandling, der jo i og for sig er en gentagelse af den, vi havde i fjor. Vi skal nu i gang med et fortsat udvalgsarbejde om alle disse emner, og vi er naturligvis spændt på, om det vil være muligt helt eller delvis at komme igennem med de hovedtræk, som er indeholdt i vores skitse, og som vi selv er meget overbevist om ville give os en løsning af det, det er nødvendigt at være fælles om i hovedstadsområdet, men samtidig en undgåelse af, at vi lægger mere under én stor hat end absolut nødvendigt.

Jeg anbefaler det konservative folkepar-